

Andrés Carrión

Els **MALtí**

Maldats en família

Il·lustracions de Pablo Tambuscio

ZEBRA

1 ELS MALTÍ

La gent creu que tenir superpoders mola... I és cert. Però el que no mola gens és que sigui la teva família qui els tingui. Per exemple, allà, a la cuina, hi ha el pare, l'Evili, preparant-nos l'esmorzar: un sandvitx sense vores de formatge amb melmelada de maduixa per a la meva germana petita i un entrepà de pernil salat per a mi. Però alhora també és al pis de baix, treballant en el seu laboratori científic mentre una de les seves rèpliques condueix cap al centre comercial i una altra treballa en una gasolinera. Dic adeu al pare (el de la cuina) i me'n torno a acomiadar quan baixo les escales i me'l trobo al laboratori.

–Que vagi bé el dia, nois! I ja ho sabeu: no caleu foc a l'escola ni res per l'estil –ens diu sense apartar la mirada del seu experiment actual (la miniaturització de coses).

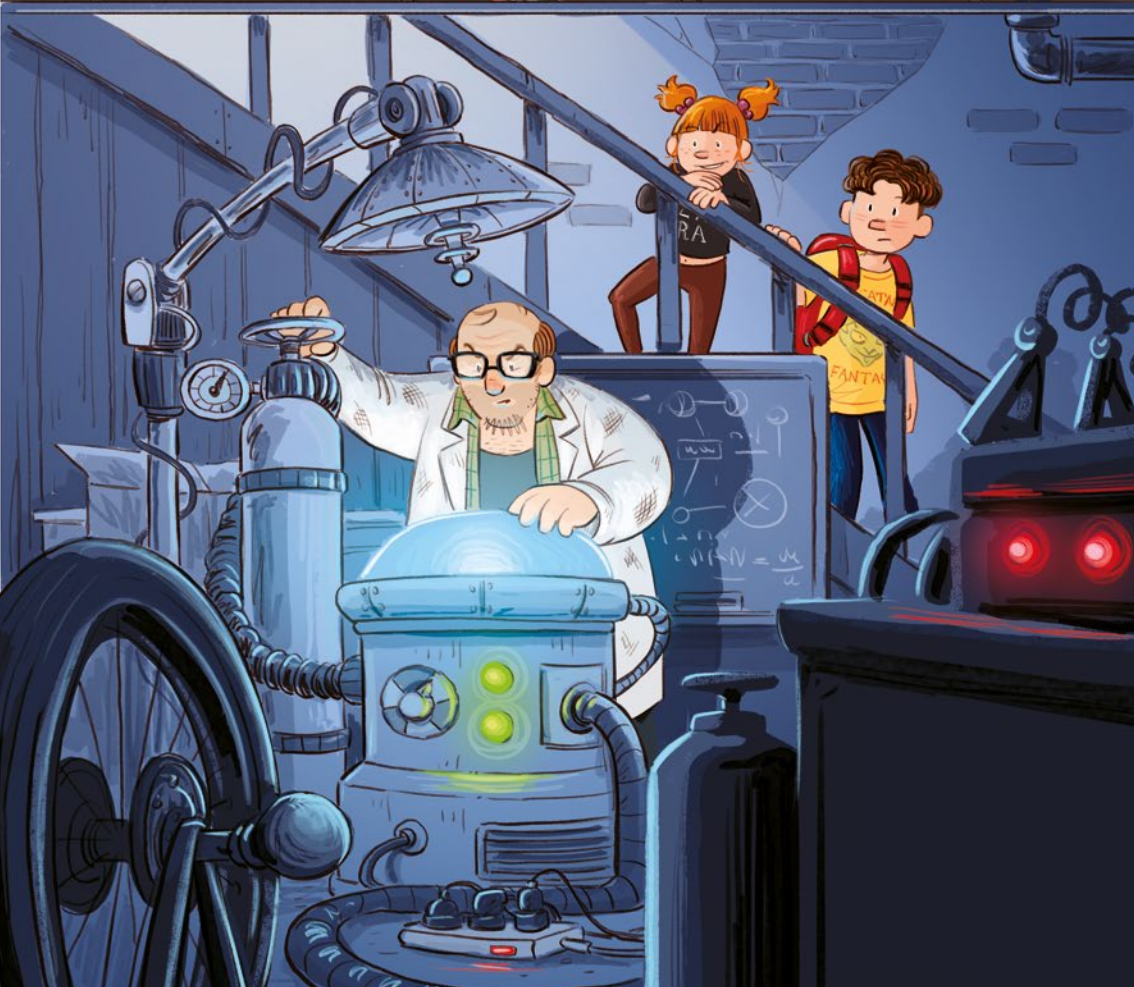
Abans, quan jo era fill únic (que poc que va durar), va ser el teletransport, i molt abans que jo nasqués, la invisibilitat. Aquell va ser, segons sembla, el motiu pel qual el van expulsar de la universitat on treballava: va

fer desaparèixer un edifici sencer. Tot i que no el va fer desaparèixer: només el va fer tornar **INVISIBLE**.

Quan el director del seu departament li va dir «Entesos, molt bé, Evili; ara, si us plau, torna'l a fer visible», el pare no va saber com fer-ho. Al final van acabar demolint l'edifici, i, des d'aleshores, totes les universitats li han tancat les portes. El van incloure en una mena de llista negra juntament amb altres científics bojós i per això treballa del que pot o del que el deixen fer. Però, així i tot, continua dedicant-se a la ciència al laboratori casolà que té instal·lat al soterrani.

Guardem els nostres esmorzars a la motxilla i baixem les escales. De camí, topem amb la nostra mascota, que es diu Flashback i té la maleïda mania de caminar cap enrere. «És un gos o un gat?», us deveu preguntar. Doncs la veritat és que ni tan sols jo ho tinc clar. És un mamífer, això sí. La mare, que també és científica (per descomptat), està doctorada en manipulació genètica i, pel que sembla, en Flashback va ser el resultat d'un dels seus experiments. Segons diu, té un 40% d'ADN de gos, un 40% d'ADN de gat i un 20% d'ADN indeterminat d'altres... animals (com ara conill, hámster, esquírol, fura, etc.).

Les poques visites que venen a casa al·lucinen quan el veuen. Sobretot quan camina cap enrere, com si res. Es podria dir que... aquest és el seu superpoder!

POF!

Quan sortim de casa, apareix la mare, l'Eva. Es teletransporta com si fos el més normal del món (i realment, per a ella ho és). És allà, preparada per a un nou dia; duu els cabells molls perquè acaba de sortir de la dutxa i no ha tingut temps d'eixugar-se'ls.

–I la jaqueta, Zara? –diu a la meva germana. Sí, ja ho sé, es diu com una marca de roba.

–Ai, mare, no tinc fred.

–Posa-te-la, per si de cas...

I la mare l'hi posa al damunt, tot i que ella no vulgui.

–Marc, has fet els deures de mates?

–És clar –li responc–. Que no vens amb nosaltres?

–Avui entro més tard i, a més, vull aprofitar el silenci per acabar de corregir uns exàmens...

La mare és professora... a la nostra escola! «Quina sort!», direu. Doncs no, us ho ben asseguro. Perquè els nostres professors són amics seus i l'hi diuen tot.

No sempre ha estat a l'ensenyament. Abans treballava en un laboratori molt important, però ho va deixar perquè s'estava convertint en una proveta freda. Buscava més contacte humà. Així que ara és professora. Tot i que, com sol dir quan fa broma, ningú la va advertir que treballaria amb animals. Adolescents, però animals, al cap i a la fi.

A fora fa una mica de fred; es nota que la tardor ja ha arribat i que l'estiu només és un record fugaç.

–Que tingueu un bon dia! I tu, Marc, cuida la teva germana.

–No necessita que la cuidin –protesto.

–És clar que no –replica ella amb una mirada burleta–. Però no pateixis, mare. Si es fiquen amb en Marc..., jo el defensaré.

Però com s'atreveix! Com pot tenir tan mala llet, aquesta napbuf? És com si s'haguessin fusionat la nena de l'exorcista i la nina Annabelle en una sola persona.

–Ja t'he dit que...

–Sí, ja ho sé... –I repeteix el que els meus pares li recorden cada dia:– Oblida't de fer servir els teus poders en públic!

Doncs sí: la Zara, la meva germaneta de vuit anys, també té superpoders.

Tot i que no els controla; per això va calar foc al pastís del meu desè aniversari (ella diu que va ser sense voler; sí, és clar...).

Quan ens allunyem de la mare, la

meva dolça germaneta canvia el seu discurs, igual que un polític en sortir escollit.

–Tranquil, Marc. Si algú et pega, no m’hi ficaré pas. No vull fer-te passar vergonya... –somriu amb malícia–. A més, la mare no vol que faci servir els meus poders. Ves, quina llàstima!

Ella és així.

Caminem cap a l’escola, que és a pocs metres de casa. Quina sort que tenim, eh?

I ara ve la gran pregunta que tothom es deu fer: «I tu, Marc, quin superpoder tens?».

Doncs resulta que no en tinc cap! Increïble, oi? (Mode irònic *on*.)

Mireu, en realitat hi ha una explicació. Els meus pares no van néixer amb superpoders. Tot va ser per culpa de l’accident (*l’incident*, en diem nosaltres) que es va produir quan els pares feien un experiment científic al soterrani.

En aquella època, tots dos treballaven en el prototip d’una cabina de teletransport. Quan va tenir lloc *l’incident*, el pare era fora de la cabina i la mare, que en aquell moment l’ajudava, era dins; pel que sembla, hi va haver una sobrecàrrega a la xarxa elèctrica (era un vespre de tempesta, van caure milers de llamps per tota la ciutat) i això va provocar que... les molècules de tots dos quedessin afectades! D’aleshores ençà, el pare és capaç de multiplicar-se, pot generar còpies

exactament iguals de si mateix, mentre que la mare pot teletransportar-se a qualsevol lloc quan li ve de gust.

«I com és que la Zara també en té, de poders?», us deveu preguntar. Doncs perquè quan va passar *l'incident* ella era a la panxa de la mare. Quina xamba, eh? Així que ella Sí que va néixer amb superpoders. Sort que, com a mínim, no pot multiplicar-se (imagineu-vos desenes de Zares!) ni teletransportar-se (adeu a la meva privacitat del lavabo). El seu poder consisteix a dominar el foc (la qual cosa és un autèntic misteri), però no pot crear-lo del no-res (sort). Per això, sempre que acudeix a una festa d'aniversari intentem allunyar-la del pastís quan algú ha de bufar les espelmes...

L'incident fins i tot va afectar en Flashback, i per això camina d'aquesta manera tan peculiar.

Sabeu on era jo quan *l'incident* va canviar la meva família per sempre? Doncs aquell dia, a l'escola, teníem una activitat extraescolar: la visita a una fàbrica de refrescos. Jo esperava que, com a mínim, ens en regallessin un, però no! Resulta que només ens van explicar el procés: «El refresc surt per aquí. S'omplen milers d'ampolles. N'hi posen el tap. Es col·loquen en camions i després es venen». Apassionant, eh? I mentrestant l'ADN de la meva família s'alterava de manera irreversible.

L'única cosa al·lucinant que passa a casa meva, i resulta que me la perdo! Mira que n'arriba a ser, de cruel, el destí!

Ara la Zara es burla de mi cada dia per ser un marginat sense superpoders. Tot i que la mare m'anima i em diu: «El clau que destaca s'emporta tots els cops de martell». Deu creure que em consola. Però, no... Jo també vull ser especial, sabeu?

Però encara no us he explicat el millor. Deveu pensar que, com que tenen superpoders, els membres de la meva família són superherois, oi que sí? Doncs no. I a sobre són uns maleïts... supermalvats!

2

ELS BONDIA

Quan sortim de casa, ens trobem els nostres veïns: els Bondia. Són el prototip de família perfecta. «Per què no podia haver nascut a la casa del davant?», em demano sovint. Tot i que aleshores la seva filla, l'Alícia, seria la meva germana, i això sí que seria una mica... estrany.

Ella és..., com us ho diria?, per-fec-ta. No li sobra ni li falta res. És bonica, simpàtica, intel·ligent, dolça, etcètera. Ai, deixem-ho estar. Es nota que m'agrada, no? Però només una mica.

–Mira. –La Zara em dona un cop de colze i gairebé em trenca una costella. Com pot tenir un colze tan punxegut?– Allà hi ha la teva nòòòvia... Que no li dius res?

I es trenca de riure. Sap que m'agrada i se'n burla.

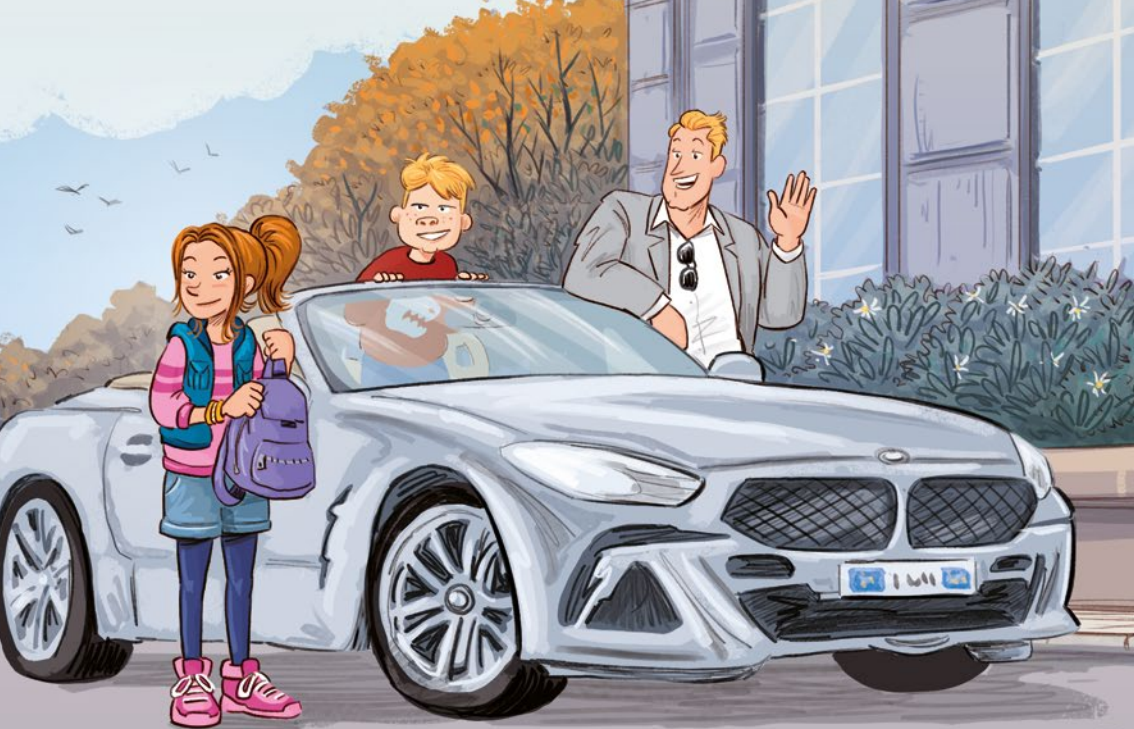
–Doncs... allà hi ha el teu nòvio! –contraataco, i assenyalo el nostre veí, en Daniel, el germà petit de l'Alícia.

–No fa cap gràcia! –respon la Zara, visiblement molesta–. Un dia faré una barbacoa amb la seva cara, i després li...

Continua dient més animalades. Li recordo que no pot fer servir els seus poders en públic (i encara menys amb els nostres veïns).

De vegades, quan miro els Bondia, penso que són com nosaltres, però... en versió *guai*. En primer lloc, el seu pare, en Víctor, és molt amable, està fibrat i té uns cabells perfectes, al contrari que el pare, pobre, i és que el seu cap sembla un coco pelat (ell diu que de tant pensar; sí, és clar). A més, té una bona feina: surt a la televisió, al telenotícies, per ser més concrets. Bé, en realitat, no és el presentador de les notícies, sinó... l'home del temps! El pare diu que tampoc fan falta tres

enginyeries per fer aquesta feina. Però jo diria que li té enveja perquè en Víctor surt a la tele i, de vegades, fins i tot signa autògrafs a algunes mares de l'escola.

I és clar, el nostre veí sempre acompanya els fills a l'escola abans d'anar a treballar. En canvi, el pare, que pot multiplicar-se, no ho fa. Però per què no fa servir una rèplica? Només trigaria deu minuts. És cert que, de vegades, quan l'horari li coincideix, la mare ens acompanya. Però hi ha molts dies que anem i tornem sols.

Un dia vaig preguntar-ho al pare i em va dir que no vol que ens tornem uns inútils i que ja soc gran per

anar acompanyat. És veritat que d'aquí a uns dies serà el meu aniversari i en faré tretze.

L'Àlícia em saluda. Sense poder-ho evitar, em poso vermell com un tomàquet i també la saludo.

–Deixa de mirar-la tan bocabadat –m'etziba la Zara.

–Què dius?... Però si jo no... –balbuceo.

–Li diré que t'agrada...

–Quèèè?! –Davant la possibilitat que ho faci, em pal·lideixo i començo a suar.– Que t'has trastocat? Ni se t'acudeixi!

–Ets un cap de fava! Si només era una broma...

–Hola, nois! Com va? –ens saluda en Víctor.

–Daixò..., bé –responc.

–L'altre dia vas dir que faria sol i al final va ploure –li deixa anar la Zara a tall de salutació.

–Bé, tot i tenir els satèl·lits, és difícil fer prediccions, perquè hi ha molts elements imprevisibles, com ara les borrasques...

–Sí, és clar, el que tu diguis! Apa, me'n vaig! –li respon la meva germana, i el deixa amb la paraula a la boca per anar-se'n amb les amigues.

–Sempre és així? –em demana en Víctor, ben sorprès.

–Sí, no s'ho agafi malament. Avui la Zara té... un mal dia –miro de justificar-la. Però sí, ella és exactament així, i de vegades fins i tot pitjor. Només és qüestió de temps que la gent ho descobreixi.

–Bé, sort amb l'examen –diu a la seva filla abans de pujar al seu descapotable esportiu i desaparèixer de la nostra vista. El plató de televisió l'espera.

L'Àlicia se m'acosta. Els cabells li fan olor de xampú. És aroma de coco o pinya? Fins i tot el seu xampú fa més bona olor que el nostre!

–Que m'olores els cabells?

–Nooo, i ara...

Faig servir la meua tàctica famosa: canviar de tema.

–Com portes llengua?

–Doncs, bé, continua allà... A dins de la boca...

–Vull dir que...

–Sí, ja sé què vols dir, Marc. Has repassat els verbs irregulars? Joestic supernerviosa, crec que no me'ls sé tots.

Somric perquè sempre diu el mateix i després treu excel·lents. Forma part del seu encant.

–Segur que aproves –li dic, molt convençut.

–I tu? Com ho portes?

–Bé, segur que també aprovo.

I és veritat: potser no trec excel·lents, però mai no suspenc.

La miro i penso com m'hauria agradat formar part d'aquesta família, tots tan ben avinguts. Sense experiments bojós, sense secrets, sense superpoders, sense mascotes estranyes que se t'enreden entre les cames perquè caminen cap enrere. On el que veus... és el que

hi ha: gent normal i corrent amb una vida tranquil·la.
Si us plau, adopteu-me ja!

Entrem a l'escola. La Zara i les seves amigues es dirigeixen cap a la seva classe, i l'Àlícia i jo continuem fins a la nostra. Ella s'asseu a la primera fila. Jo vaig a la meva cadira, al final de l'aula.

–Com va? –em pregunta en Lluç, el meu millor amic, mentre acaba de fer un dibuix a... la meva taula. És un elf fosc amb una túnica de nigromant i runes tatuades a la cara. I torna a fer servir retolador permanent. Fantàstic! Per què no decora el seu pupitre amb el seu art?

–Com a mínim el teu pare encara no ha volat el soterrani –li contesto–. Has estudiat per a l'examen?

–Ah, era avui? De debò? –Ho pensa una mica i afegeix:– Daixò... i què entrava?

No s'hauria de passar tot el dia jugant a videojocs, però el seu somni és convertir-se en *gamer* professional i deixar els estudis. Encara que potser tindria més futur en algun saló de tatuatges fosc. Sempre que hi hagi algú a qui li agradin els elfs *xungos* amb tatuatges de runes, és clar...

Sona el timbre. Comença un altre dia avorrit.